

[Rager.]

at man skal have nogle Afstemningsregler, som ikke tillader et enkelt lille Forbund at vælte hele Forliget, det er kun dette, man grunder det paa.

Men jeg forstaaer mere og mere, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udmærker sig i Retning af at blive en Mindretalspolitiker *par excellence*; det er den ganske lille Minoritet, som staar under det ærede Medlems Beskyttelse, og det er den, han stadig vil henimod som den regerende og bestemmende Del af Samfundet, medens vi andre, det maa jeg indrømme, føler os mere tiltalt af et parlamentarisk Styre, hvor det er Majoriteten, der er den bestemmende. Naar vi derefter nu — det mener jeg i hvert Fald — har faaet oplyst, at det ærede Medlem har tænkt sig med sit Ændringsforslag, at der skal finde en samlet Afstemning Sted inden for Arbejderorganisationerne angaaende denne Lov, saa skal jeg — idet jeg henholder mig til min anbefaling af Forkastelsen af Ændringsforslaget — blot pege paa, hvorledes det ærede Medlem i Virkeligheden her er gaaet ind for den Sammenkobling, som Hovedforslagets § 8 ogsaa indeholder. Det staar noget i Modstrid med det ærede Medlems Standpunkt ved andre Lejligheder, men jeg konstaterer, at der er givet et Præcedens her.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde gjort mig skyldig i at have indbyrdes modstridende Standpunkter. Jeg havde sagt, at Forligsmanden skulde ikke have yderligere Oplysninger, og det var ikke hans Opgave at arbejde paa Grundlag af indsamlede Oplysninger, hans Opgave var kun denne at lave Forlig mellem Parterne. Men dette kunde ikke forenes med, at jeg ogsaa taler om tvungen Voldgift. Ja, det maa jeg sige, det forstaaer jeg ikke. Det er jo ikke Meningen, at det er Forligsmanden, der skal være tvungen Voldgiftsmand. Nej, vi skal holde Principperne rene. Vi har en Forligsmand, og i det Forslag, der fra vor Side i sin Tid har været fremsat i Arbejds-kommissionen, om tvungen Voldgift, der beholdes Forligsmandsinstitutionen; Forligsmanden har den Opgave at forsøge at forlige Parterne, og udelukkende denne Opgave. Den tvungne Voldgift, det er noget helt andet; Spørgsmaalet om tvungen Voldgift bliver først aktuelt under visse Eventualiteter, hvis Forliget forkastes, og man i det hele taget anser Situationen for egnet. Men det bliver en ganske anden Institution, saa der er ikke Spor af Modsigelse mellem disse to Ting.

Hvor interessant det end kunde være at optage en Diskussion med det ærede Medlem Hr. Lundberg om, hvilke Samfundsklasser der i særlig Grad føler sig tiltalt af den gamle Affattelse af § 8, og hvilke af den nye Affattelse, skal jeg dog undlade det; jeg skal ganske overlade til de enkelte selv at afgøre det ... (Lundberg: Det er klogt!). Det er muligt meget fornuftigt, fordi vi vel næppe vil blive enige, ærede Medlem Hr. Lundberg!

Det ærede Medlem Hr. Christiani gik igen ind for dette mærkelige Ændringsforslag, som han saa gerne vilde have gennemført: at faa Oplysninger. Og saa skulde det ærede Medlem bevise, hvordan man fik disse Oplysninger, paavise, at man kunde faa dem, efter at jeg havde vist, at den officielle Vej næppe var mulig: Det gjorde han paa den Maade, at han sagde: Jeg har i nogle Tilfælde faaet nogle Oplysninger, som jeg selv syntes var rigtig gode. Dèr er det altsaa Privatmanden, der gennem sine Forbindelser, eventuelt gennem Filialer i det paagældende Land, som er kollegialt forbundet med de derværende Institutioner, har faaet nogle Oplysninger i Undtagelsstilfælde, og dem har Privatmanden anset for at være passende for den Hensigt, han nu havde med dem. Og derefter gaar det ærede Medlem saa til at tale om Burmeister & Wain.

Men jeg ser ikke, at der deri ligger Skygge af Bevis for, at en offentlig Institution vil kunne vente fra Udlandet at faa givet autentiske Oplysninger, der skulde benyttes herhjemme til at modarbejde Udlandets Industri, og jeg tror ikke, at noget Land vil give dem. De Institutioner og Virksomheder, der gav dem, maatte da være vanvittige, og jeg vil ikke haabe, at vore Institutioner herhjemme vilde begynde at udlevere paa den Maade; jeg tror det heller ikke.

Det ærede Medlem mente, at naar jeg havde sagt, at dette „bør“ burde efter Venstres Opfattelse rettes til „skal saa vidt muligt“, vilde jeg vel gaa med til Ændringsforslaget. Nej, det vil jeg ikke, men jeg forstaaer ikke, at Venstre ikke har ændret det „bør“ i § 2, Stk. 2, til „skal saa vidt muligt“, da man jo foretager en saadan Ændring et andet Sted i Lovforslaget. Selv om man foretager denne efter min Mening ganske ligegyldige Ændring, kunde det ikke falde mig ind at ville være med til Ændringer, som jeg er sagligt imod.

Jeg tror ikke, det vil være rigtigt her at begynde at diskutere Sagen Burmeister & Wain. Jeg erindrer ikke, om det ærede